

1

Toen ik dertien jaar was, verbond ik de sproeten op mijn armen met elkaar, als een verbind-de-puntenkleurplaat. Ik was rechts, dus mijn linkerarm werd een web van blauwe penlijntjes. Na een tijdje ging ik er sterrenbeelden op namaken, bracht ze in kaart van sproet naar sproet tot de huid op mijn arm er net zo uitzag als de nachtelijke hemel. De Grote Beer, of eigenlijk de Steelpan, tekende ik het liefst. Dat was het sterrenbeeld dat ik 's nachts meteen kon vinden, dus als de lichten uit gingen op kostschool en de stilte neerdaalde in de gangen, zette ik mijn leeslampje gedimd aan, pakte een blauwe gelpen en volgde de zeven sterren van sproet naar sproet, tot mijn huid net een kaart van de nachtelijke hemel leek.

Dubhe, Merak, Phecda, Megrez, Alioth, Mizar en Alkaid. Ik koos niet altijd dezelfde sproeten, soms daagde ik mezelf uit dit sterrenbeeld ergens anders na te tekenen, bijvoorbeeld op mijn benen, maar het ging pijn doen aan mijn rug om zo lang achter elkaar voorovergebogen te zitten. Het voelde ook onnatuurlijk, alsof ik die andere verzamelingen sproeten dwong iets te worden wat ze niet waren. De ideale zeven sproeten lagen al perfect ten opzichte van elkaar op mijn linkerarm om de Steelpan te vormen, dus liet ik de andere sproeten uiteindelijk voor wat ze waren en elke avond, als de inkt weer was weggewassen door mijn ochtendlijke douche, begon ik opnieuw.

Daarna kwam Cassiopeia. Die was makkelijk. Dan het Zuiderkruis en Orion. Pegasus was lastig met in totaal veertien sterren/

sproeten, maar mijn armen werden meer aan zonlicht blootgesteld dan de rest van mijn lichaam, afgezien van mijn gezicht, dus daar zat een hogere concentratie pigmentophopingen, perfect gepositioneerd voor een sterrenbeeld van veertien sterren.

In de duisternis van onze slaapzaal klonk vanaf de slaapplaats naast me de zware ademhaling van Caroline die zichzelf bevredigde in de veronderstelling dat niemand het merkte, en aan mijn andere kant sloeg Louise bladzijden om van de mangastripboeken die ze met een zaklamp las. Tegenover me werkte Margaret een hele zak minirepen weg om daarna haar vinger in haar keel te steken en ze weer uit te braken, en Olivia oefende met een spiegel hoe je moest zoenen terwijl Liz en Fiona samen experimenteerden. Catherine snikte zachtjes omdat ze heimwee had en Katie schreef haatbrieven aan haar moeder die haar vader had bedrogen, en alle anderen in de meisjeskostschool gingen op in hun geheimen op het enige plekje dat van henzelf was, terwijl ik mijn sproeten in kaart bracht alsof het sterren waren.

Mijn privéaangelegenheid bleef niet lang geheim. Ik deed het elke avond, en blauwe pen op blauwe pen, elke avond weer, kun je er uiteindelijk niet meer af wassen. De inkt zette zich vast in mijn poriën en zelfs een schuurborstel, heet water en een zeer gestreste non, Zuster La Tons – die van ons die bijnaam kreeg omdat ze elke zin begon met Laat ons... Laat ons danken en bidden. Laat ons onze boeken openen op pagina zeven. Laat ons lay-ups doen (ze was ook onze basketbalcoach) – haalden niets uit tegen de inkt en voorkwamen niet dat ik het bleef doen. Er werd wel gek naar me gekeken bij de douches, het zwembad en als ik korte mouwen droeg. Die maffe meid met pentekeningen op haar arm. Het zijn patronen van het hemelgewelf, dieren, mythologische figuren en wezens, goden en objecten, vertelde ik ze, en ik liet trots mijn arm zien, zonder me ooit te schamen voor mijn tekeningen. Het antwoord daarop was een lesje over

inktvergiftiging. Nog meer bezoekjes aan de decaan. Extra rondjes op de atletiekbaan. Ze wisten dat lichamelijke gezondheid gelijkstond aan geestelijk welbevinden en probeerden me bezig te houden met zo veel mogelijk activiteiten om me ervan te weerhouden mijn huid te beschadigen. Het voelde allemaal als een straf. Laat haar rondjes rennen. Houd die meid weg bij haar huid. Maar je kunt iemand niet bij zijn huid weghouden. Je zit erin. Je bént het. Wat ze ook zeiden, ik kon er niet mee ophouden. Telkens wanneer het licht uitging en de stilte als mist op zee kwam opzetten, voelde ik het vertrouwde verlangen om me met mijn huid te verbinden.

Ik schaamde me niet voor de pentekeningen. Het kon me niets schelen als mensen ernaar keken. Het enige wat ik erg vond was de heisa die ze erom maakten, maar ik was zeker niet het enige meisje met een aangedane huid. Jennifer Lannigan kerfde zichzelf met een mes, haar benen zaten onder de kleine sneetjes. Tijdens Engels kon ik ze goed zien, op het witte stuk tussen haar grijze sokken en de zoom van haar grijze rok. We mochten op school geen make-up dragen, maar na schooltijd deed Jennifer witte foundation en zwarte lippenstift op, piercete haar eigen lip en luisterde naar muziek van kwade mannen, en om een of andere reden vonden we het door dit totaalplaatje acceptabel dat ze zoiets gestoords met haar lijf deed.

Maar ik was geen gothic en ze konden geen psychologische verklaring vinden voor het tekenen op mijn huid. De supervisor van de slaapzaal doorzocht mijn slaapplek en haalde al mijn pennen weg, die ik de volgende ochtend voor de les terugkreeg en dagelijks na het huiswerk weer moest inleveren. Als er een pen in mijn buurt was, hielden ze me in de gaten zoals ze dat bij een klein kind met een schaar zouden doen. Zonder pen bevond ik me dus ineens een beetje in hetzelfde kamp als Jennifer. Ik heb nooit de dwang begrepen om jezelf pijn te doen, het

was slechts een middel om een doel te bereiken. Nu ging ik dan maar de scherpe punt van mijn liniaal gebruiken om een lijn van de ene sproet naar de andere te trekken. Ik wist dat ik niet in de sproet zelf moest snijden, ik was gewaarschuwd dat het gevaarlijk kon zijn om in moedervlekken en sproeten te kerven. Van linialen klom ik op naar scherpere voorwerpen: mijn passer, scheermesjes... en niet lang daarna, geschrokken van hoe mijn huid eraan toe was, gaf de supervisor me mijn pennen terug. Maar ze was te laat. Ik ging nooit meer terug naar inkt. Ik hield niet van de pijn, maar bloed was permanenter. De hard geworden korsten tussen sproeten waren duidelijker, en nu kon ik de sterrenbeelden niet alleen zien, ik kon ze ook voelen. Ze schrijsden als er lucht langs streek en klopten onder mijn kleding. Hun aanwezigheid had iets troostends. Ik droeg ze als een pantser.

Ik snijd niet meer in mijn huid, maar op mijn vierentwintigste zijn de sterrenbeelden nog altijd zichtbaar. Als ik me zorgen maak of gestrest ben, strijk ik automatisch met een vinger over de verdikte huid van mijn linkerarm, steeds maar weer, in de juiste volgorde, van de ene ster naar de andere. Ik verbind de punten, los het mysterie op, schakel de gebeurtenissen aaneen.

Ik werd al Freckles, 'Sproetje', genoemd tijdens de eerste schoolweek toen ik op mijn twaalfde arriveerde, totdat ik op mijn achttiende vertrok. Als ik wel eens iemand van school tegenkom noemen ze me zelfs nu nog Freckles, omdat ze zijn vergeten hoe ik echt heet of omdat ze het nooit hebben geweten. Hoewel ze het niet kwaad bedoelden, wist ik eigenlijk altijd al dat het enige wat ze echt van me zagen mijn huid was. Die was niet donker of licht zoals de hunne, die zo wit was dat hij de zon reflecteerde. Geen Ierse kleur, maar een kleur die ze ook wilden en waarvoor ze er flessen en spuitbussen doorheen joegen om die te krijgen, met een soort feloranje als resultaat. Er waren zat meisjes met sproeten die niet dezelfde bijnaam kregen. Sproe-

ten op een donkerdere huid was toch iets anders. Ik zat er niet mee, omarmde de bijnaam zelfs omdat hij meer was dan een bijnaam en voor mij een diepere betekenis had.

Pops' huid is zo wit als sneeuw, op sommige plekken zo licht dat hij bijna doorzichtig is als overtrekpapier, met dunne blauwe lijntjes eronder. Blauwe rivieren van lood. Zijn haar is nu grijzend en dunner maar was vroeger krullend rood en wild. Hij heeft sproeten, roodachtige, zoveel op zijn gezicht dat hij een zonsopgang zou zijn als ze met elkaar zouden versmelten. Je hebt mazzel dat ze je Freckles noemen, Allegra, zei hij altijd, mij noemden ze alleen maar vuurtoren of, nog beter, spuuglelijk! Dan bulderde hij luid. Tingelingeling, mijn haar staat in brand, tingelingeling, bel de brandweer, zong hij dan en ik deed mee en zong het liedje waarmee hij was gepest. Hij en ik, samen tegen de herinnering aan hen.

Ik heb mijn moeder nooit gekend, maar ik weet dat ze een buitenlandse was. Een exotische schoonheid die aan de Ierse kust studeerde. Met een olijkleurige huid, zwart haar en bruine ogen, uit Barcelona. De Catalaanse Carmencita Casanova. Zelfs haar naam klinkt als een sprookje. En deze Belle had schijnbaar het Beest ontmoet.

Pops zegt dat ik toch iets van hem moest hebben. Want hoe had hij aanspraak op me kunnen maken als ik geen sproeten had gehad. Hij maakt natuurlijk een grapje, maar mijn sproeten waren mijn visitekaartje. Als hij de enige persoon is die ik heb en ooit zal hebben in mijn hele leven, verbinden mijn sproeten me met hem op een manier die essentieel aanvoelt. Ze zijn mijn bewijs. Een officiële stempel van het hemelse bureau dat mij aan hem bindt. De woedende menigte kan niet te paard en met vuurtootsen naar ons huis komen, eisend dat hij de baby afgeeft die de moeder niet wilde. Kijk, ze is van hem, zie je, ze heeft zijn sproeten.

Ik heb mijn moeders huidskleur, maar de sproeten van mijn vader. De ouder die me wel wilde. In tegenstelling tot Ma, die me opgaf omdat ze alles wilde, gaf hij alles op omdat hij mij wilde. Deze sproeten zijn de onzichtbare blauwe inktlijn, het permanente litteken dat me met hem verbindt, punt na punt, ster na ster, sproet na sproet. Verbind ze met elkaar en dan verbind je de een met de ander en de ander met de een.

2

Het was al mijn hele leven mijn doel om bij de Garda Síochána, de Ierse politiemacht, te gaan. Iedereen wist dat ik geen plan B had. In ons laatste jaar noemden ze me rechercheur Freckles.

Mevrouw Meadows, de beroepskeuzeadviseur, heeft geprobeerd me over te halen bedrijfskunde te gaan studeren. Ze vond dat iedereen bedrijfskunde moest studeren, zelfs de artistieke types die naar binnen gingen met hun creatieve, flexibele gedachten en na een preek over de voordelen van een algemene bedrijfskundige opleiding naar buiten kwamen alsof ze elektroshocktherapie hadden gehad. Iets om op terug te vallen, werd altijd gezegd. Bedrijfskunde deed me dus aan een matras denken. Ik was hoopvol over mijn toekomst; ik dacht niet aan falen, en was al helemaal niet van plan ergens op terug te vallen. Ze kon me niet op andere gedachten brengen, want ik zag voor mij geen andere plek op de wereld. Ik bleek er toch naast te zitten. Mijn sollicitatie bij de Gardaí werd afgewezen. Ik was stomverbaasd. Een beetje uit het veld geslagen. Beschaamd. Zonder matras om op terug te vallen, moest ik mezelf heroriënteren en vond uiteindelijk het beste alternatief.

Ik ben parkeerwacht voor het countybestuur van Fingal. Ik draag een uniform – grijze broek, witte blouse en een reflecterend hesje – en patrouilleer net als een garda op straat. Ik doe bijna wat ik wilde. Ik handhaaf de wet. Ik hou van mijn werk, ik hou van mijn dagelijkse routine, mijn route, mijn wijk. Ik hou van organisatie en orde, regels en duidelijkheid. De regels zijn

helder en ik handhaaf ze nauwgezet. Ik vind het fijn dat ik een belangrijke rol vervul.

Mijn thuisbasis is Malahide, een dorp net buiten Dublin, aan zee. Een mooie plek, welvarend gebied. Ik woon in een studio-tje boven een fitnessruimte in de achtertuin van een herenhuis aan een lommerrijke straat naast Malahide Castle.

Zij, Becky, doet iets met computers. Hij, Donnacha, werkt vanuit huis in zijn atelier, zo'n fijne tuinkamer, en maakt keramische kunst. Hij noemt het vaten. Ik vind het meer op schaal-tjes lijken. Niet voor ontbijtgranen, je zou amper twee Weetabix in de voet krijgen en ze zijn te ondiep om er melk in te gieten, helemaal omdat Weetabix erg veel melk opzuigen. Ik las een interview met hem in het cultuurkatern van de *Irish Times* waarin hij ze omschreef als zeker geen schaal-tjes, wat hij een diep beledigende omschrijving vindt, de vloek van zijn professionele leven. Die vaten bevatten zijn boodschap. Ik heb niet ver genoeg doorgelezen om de boodschap te begrijpen.

Hij wauwelt op een merkwaardige manier, met een afwezige blik in zijn ogen alsof zijn kwellende mijmeringen enige betekenis hebben. Hij kan niet goed luisteren, terwijl ik juist dacht dat dat een typisch kenmerk van een kunstenaar was. Ik dacht dat kunstenaars sponzen waren die alles om zich heen in zich opnamen. Ik had half gelijk. Hij zit al zo vol onzin dat hij geen ruimte meer kan maken om nog iets op te nemen, alles lekt nu uit hem over de rest van de mensen. Artistieke incontinentie. En zijn piepkleine schaal-tjes kosten minimaal vijfhonderd euro per stuk.

Mijn huur is ook vijfhonderd euro per maand en het addertje is dat ik op hun drie kinderen moet passen wanneer ze het maar vragen. Meestal is dat drie keer in de week. Altijd op zaterdag-avond.

Ik word wakker en kijk op mijn iPhone: 6.58 uur zoals al-

tijd. Tijd om tot me door te laten dringen waar ik ben en wat er gaande is. Ik vind het altijd een goed begin van de dag om 's ochtends vroeg mijn telefoon een stap voor te zijn. Twee minuten later gaat het alarm. Pops wil geen smartphone, hij denkt dat we allemaal in de gaten worden gehouden. Hij heeft me ook niet laten inenten, niet vanwege gezondheidsrisico's maar omdat hij dacht dat ze dan een chip onder je huid aanbrachten. Hij heeft me voor mijn verjaardag een keer een weekendje mee naar Londen genomen, waar we een groot deel van de tijd voor de Ecuadoraanse ambassade hebben gestaan en de naam van Julian Assange hebben geroepen. De politie heeft ons twee keer weggestuurd. Julian keek naar buiten en zwaaide en Pops had het gevoel dat er iets gedenkwaardigs tussen hen gebeurde. Een verstandhouding tussen twee mannen die in hetzelfde geloven. Het volk aan de macht. Toen zijn we naar *Mary Poppins* gegaan, in West End.

Om zeven uur neem ik een douche. Ik eet wat en kleed me aan. Grijs broek, witte blouse, zwarte schoenen, regenjas voor het geval ik die nodig heb omdat april doet wat hij wil. Ik beeld me altijd graag in dat ik in dit uniform kan worden aangezien voor een garda. Soms doe ik alsof ik er een ben. Niet echt, dat is illegaal, maar in mijn hoofd, en ik praat alsof ik er een ben. Die air die ze hebben. Dat aura. Die autoriteit. Jouw beschermer en vriend als je ze nodig hebt, je vijand als ze vinden dat je de klojo uithangt. Ze kunnen elk moment kiezen wie ze zijn. Magisch. Zelfs de groentjes met dons op hun kin hebben die strenge, teleurgestelde vroegoude blik. Alsof ze je kennen en weten dat je beter kunt en Jezus waarom moest je ze nou teleurstellen. Sorry, garda, sorry, ik zal het nooit meer doen. En de vrouwelijke gardaí, daar wil je geen ruzie mee hebben, maar je zou zeker iets met ze willen gaan drinken.

Mijn haar is lang, dik en zo zwart dat het een blauwe glans

heeft, als olie, en föhnen duurt een uur dus ik was het maar één keer per week. Ik draag het in een lage knot, mijn pet net boven mijn ogen. Ik hang het bonnenapparaatje over mijn schouder. Klaar.

Ik verlaat de garage, die vijftig meter van het huis ligt met een gigantische tuin ertussen, ontworpen door een onderscheiden landschapsarchitect. Het pad van mijn woning slalomt door een geheime tuin, de route die ik van de eigenaars moet nemen, naar de zijkant van het huis, waar ik het terrein verlaat via de voetgangerspoort, beveiligingscode 1916, het jaar van de opstand van de Ierse Republikeinen tegen de Britten, gekozen door Donnacha McGovern uit Ballyjamesduff. Kon Pdraig Pearse hem nu maar zien, hoe hij zich inzet voor de Republiek. Terwijl hij schaaltes maakt in zijn achtertuin.

De benedenverdieping waarop ik uitkijk is bijna helemaal van glas. Hoge schuifdeuren die openen alsof het een zomerse brasserie is. Breng buiten naar binnen en binnen naar buiten. Je weet niet meer wat het huis is en wat de tuin en dan vermeng je alles met elkaar. Dat soort architectengezwets. Ik zie het in elke ruimte. Het is net een Dysonreclame. Witte ronde futuristisch uitzierende voorwerpen in elk vertrek, die lucht opzuigen of uitstoten. Wat de glazen wand nu echt doet met het huis is dat het de chaos in de keuken blootlegt terwijl Becky in het rond rent en probeert de drie kinderen klaar te maken voor school voordat ze naar haar werk rijdt, ergens in de stad denk ik. Bij mezelf noem ik haar foodie. Je weet wel, zo'n vrouw die kool en avocado's op haar wekelijkse boodschappenlijstje heeft staan. Die chiazaad niest en granaatappels poept.

Ze hebben medelijden met me, zij in hun grootse huis, ik in het eenkamerappartement boven de fitnessruimte. In hun achtertuin. Met mijn reflecterende hesje en lichtgewicht werkschoenen. Ik laat ze. Mijn kamer is stijlvol, schoon en warm en

ergens anders zou ik net zoveel betalen voor een ruimte met drie anderen. Ze zouden alles moeten kwijtraken om ooit in mijn positie terecht te komen. Zo zien zij het. Maar ik heb juist zo'n beetje alles achtergelaten om dit te winnen. Zo zie ik het.

Ik ben niet eenzaam. Niet altijd. En ik ben niet vrij. Niet altijd. Ik zorg voor Pops. Het is niet altijd makkelijk om dat van een afstand van vierhonderd kilometer te doen, maar ik kies ervoor om hier te wonen, zo ver bij hem vandaan, om dichterbij hem te kunnen zijn.